

Tanec s ohněm

Kapitola 4

sepsal Waughin Jarth

smnáct bosmerů a jeden cyrodiilský bývalý vyšší úředník Císařského stavebního výboru se plahočilo džunglí západně od řeky Xylo směrem k prastaré vesnici Vindisi. Pro Decuma Scottiho byla džungle neznámým a nepřátelským prostředím. Koruny obrovitých, kůrovcem prolezlých stromů zastíraly jasnou ranní oblohu a jejich propletené větve připomínaly chňapající pařáty, jejichž jediným cílem bylo bránit jim v cestě. Dokonce i listy a šlahouny keřů a lián se chvěly nepřátelskou energií. A co hůř, Scotti nebyl se svou úzkostí sám. Jeho společníkům, domorodcům, kteří přežili útok Khajiitů na vesnice Grenos a Athay, se ve tvářích zračil neskrývaný strach.

V džungli bylo něco, co vnímalo jejich přítomnost, a nebyli to jen pošetilí, ale celkem laskaví duchové předků. Periferním viděním Scotti občas zahlédl stíny Khajiitů, jak přeskakují ze stromu na strom, tiše a neúnavně sledující utečence. Když se k nim obrátil čelem, ztratily se drobné postavičky v šeru, jako by tam nikdy nebyly. Jenže on si byl jist, že je viděl. A viděli je i bosmerové, neboť ještě více zneklidněli a zrychlili krok.

Po osmnácti hodinách, pobodání hmyzem a podrápaní tisícovkami trnů, dorazili na mýtinu v údolí. Byla pozdní noc, přesto je uvítala řada pochodní osvětlujících kožené stany a kamenné zídky vesničky Vindisi. Na konci údolí pochodně vyznačovaly posvátné místo, skupinu vysokých a hustě propletených stromů seskupených tak těsně, že vytvářely uzavřenou svatyni. Bosmerové beze slova kráčeli ozářenou uličkou ke stromům. Scotti je následoval. Když dorazili k mase živého dřeva s jediným vchodem, spatřil Scotti uvnitř slabé modré světlo. Ze svatyně vycházel tichý nářek připomínající zpěv snad stovky hrdel. Bosmerská dívka, kterou dosud následoval, ho pokynem ruky zastavila.

Nemůžeš tomu rozumět, ale žádný cizinec, dokonce ani přítel, nesmí vstoupit, řekla. "Je to posvátné místo."

Scotti kývl a sledoval, jak utečenci vstupují se skloněnými hlavami do svatyně. Jejich hlasy splynuly s hlasy těch uvnitř. Když vstoupil i poslední lesní elf, obrátil Scotti pozornost zpět k vesnici. Někde tu musí být jídlo. Ucítil slabou vůni pečené zvěřiny a vyrazil za tenkým proužkem dýmu, stoupajícím z nedalekého ohniště.

Kolem ohně, na němž se opékal mohutný jelen, sedělo pět Cyrodiilanů, dva Bretoni a jeden Seveřan. Když se Scotti přiblížil, vstali všichni až na Seveřana, kterého příliš zaměstnávala porce jeleního masa.

Dobrý večer, nerad vyrušuji, ale nemohl bych dostat něco málo k jídlu? Obávám se, že mi po celodenní cestě s utečenci z Grenosu a Athay poněkud vyhládlo.

Pobídlí ho, aby se posadil a pojedl s nimi, a představili se.

Takže se zdá, že válka znovu začala, řekl Scotti přátelsky.

Však je to pro tyhle neschopné budižkničemy to nejlepší, odpověděl Seveřan mezi sousty. "Nikdy jsem neviděl tak líný lid. Teď na něj útočí Khajiiti na souši a vznešení elfové na moři. Jestli si nějaká provincie zaslouží trochu problémů, tak je to tenhle zatracený Valenský les."

Nechápu, co ti na nich tak vadí, zasmál se jeden z Bretonů.

Jsou to od přírody zloději, ještě horší než Khajiiti, protože jsou při své rozpínavosti tak zatraceně mírní a trpěliví. Seveřan plivl do ohně jelení tuk a plameny zasyčely. "Rozšiřují ty své zatracené lesy na území, která jim nepatří. Pomalu pronikají do sousedních zemí a pak se diví, když jim to Elsweyr vrátí. Všichni jsou to zločinci toho nejhoršího zrna."

Proč tu tedy jsi? zeptal se Scotti.

Jsem diplomat ze dvora v Jehenně, zamručel Seveřan a vrátil se zpět k jídlu.

A co ty, proč ty jsi tady? zeptal se jeden z Cyrodiilanů.

Pracuji pro Atriův stavební výbor z Císařského Města, řekl Scotti. "Jeden z mých bývalých kolegů mi navrhl, abych přijel do Valenského lesa. Prý tu válka skončila a mohl bych tu udělat skvělé obchody a domluvit opravy poškozených staveb. Jenže mě potkávala jedna nehoda za druhou, přišel jsem o všechny peníze, ocitl jsem se uprostřed nové války a svého kolegu nemohu najít."

Bývalý kolega, říkáš? otázal se jiný Cyrodiilan, který se představil jako Reglius. "Nejmenoval se náhodou Liodes Jurus?"

Ty ho znáš?

Přilákal mě do Valenwoodu skoro stejně jako tebe, usmál se ponuře Reglius. "Pracoval jsem pro Atriova soka, pána Vanecha, jemuž nějaký čas sloužil i Liodes Jurus. napsal mi a požádal mě, abych přijel jako zástupce Císařského stavebního výboru uzavřít smlouvy na opravu válkou zničených budov. Právě mě vyhodili z práce, takže jsem si pomyslel, že kdybych dokázal získat pár nových zakázek, vzali by mě třeba zpět. S Jurem jsme se setkali v Athay, tvrdil, že plánuje velice výnosnou schůzku v Silvenaru."

Scottiho to ohromilo. "Kde je teď?"

Nejsem žádný teolog, takže ti to nepovím, pokrčil rameny Reglius. "Je mrtvý. Když na Athay zaútočili Khajiiti, zapálili nejdřív přístav, kde zrovna Jurus připravoval svou loď k vyplutí. Nebo bych spíš měl říct moji loď, protože ji koupil za mé peníze. Než jsme si vůbec stačili uvědomit, co se děje, a vzít nohy na ramena, lehlo všechno u vody popelem. Khajiitové jsou možná zvířata, ale zatraceně dobře vědí, jak naplánovat útok."

Myslím, že nás sledovali džunglí až do Vindisi, řekl Scotti s obavami v hlase. "Jsem si jist, že kolem nás ve stromech něco skákalo."

Nejspíš někdo z opičího lidu, ušklíbl se Seveřan. "Nic, čím bychom se měli znepokojovat."

Když jsme poprvé přišli do Vindisi a bosmerové vešli do toho stromu, byli vzteky bez sebe a šeptali něco o tom, že na své nepřátele poštvou prastarou hrůzu, vzpomněl si Breton a zachvěl se. "Od té doby nevyšli, už jsou uvnitř víc než den a půl. Jestli se chcete něčeho bát, tak zkuste třeba tohle."

Druhý Breton, zástupce cechu mágů z Daggerfallu, zatím zíral do temnoty. "Možná. Ale i v džungli něco je, hned za okrajem vesnice. Dívá se to sem."

Možná další utečenci? zeptal se Scotti a snažil se přitom skrýt úzkost v hlase.

Leda by uměli skákat po stromech, zašeptal čaroděj. Seveřan a jeden z Cyrodiilanů popadli mokrou koženou plachtu a přetáhli ji přes oheň, který okamžitě a bez jediného zasyčení zhasl. Teď už vetřelce viděl i Scotti. Měli žhnoucí oválné žluté oči a dlouhé kruté čepele, odrážející světlo pochodní. Strnul strachem a doufal, že oni jeho tak dobře nevidí.

Náhle ucítil, jak mu něco narazilo do zad, a trhl sebou.

Shora slyšel zašeptat Reglia: "Pro bohy, buď tiše a šplhej."

Scotti popadl lano spletené z lián, jež viselo z vysokého stromu nedaleko vyhaslého ohniště. Šplhal tak rychle, jak jen dokázal, a zadržoval přitom dech, aby mu neunikl ani jeden sten únavy. Na vrcholu liány, vysoko nad vesnicí, bylo ve vidlici větví opuštěné hnízdo nějakého obřího ptáka. Jakmile se Scotti vydrápal do měkké páchnoucí slámy, vytáhl Reglius liánu. Nikdo další v hnízdě nebyl, a když se Scotti podíval dolů, neviděl nikoho ani tam. Nikoho kromě Khajiitů, pomalu se pohybujičích směrem k modravému světlu svatyně.

Díky, zašeptal Scotti, hluboce pohnut tím, že mu vlastně pomohl sok. Obrátil oči od vesnice a všiml si, že horní větve stromu se dotýkají mechem porostlých skal, obklopujících celé údolí. "Jak ti jde šplhání?" zeptal se.

Zešílels? zašeptal Reglius. "Měli bychom tu zůstat, dokud neodejdou."

Pokud Vindisi spálí stejně jako Athay a Grenos, zemřeme tady stejně jistě jako na zemi, řekl Scotti a začal opatrně šplhat vzhůru, kontroluje nejprve pevnost každé větve. "Vidíš, co dělají?"

Reglius chvíli zíral do šera. "Nevím," řekl. "Stojí před svatyní. Myslím, že mají ... něco jako dlouhé provazy. Vlekou je za sebou."

Scotti vylezl na nejsilnější větev, vedoucí směrem k vlhké skalní stěně. Nebylo třeba skočit daleko. Vlastně to bylo tak blízko, že Scotti cítil vlhkost a chlad kamene. Ale i tak to byl skok a on ještě nikdy ve svém úřednickém životě neskákal ze stromu sto stop nad zemí na strmý útes. Představil si stíny, které ho vysoko ve stromech pronásledovaly na cestě džunglí. Jak se jejich nohy ohýbaly a vymršťovaly, jak jejich ruce ladným plynulým pohybem vylétaly vpřed, aby se s neochvějnou jistotou zachytily přesně tam, kde to bylo nejlepší. A skočil.

Jeho ruce zašmátraly po skále, namísto toho však zachytily jen dlouhé tlusté provazy lián. Držel se pevně, když se však pokusil šplhat, proklouzly mu nohy. Několik vteřin volně visel, než se mu podařilo dostat se do pohodlnější pozice. Nakonec se částečně došplhal a částečně doplžil na úzkou římsu, kde si konečně mohl sednout a vydechnout.

Reglie. Reglie. Reglie. Scotti se neodvážil volat. Po chvíli se však větve zachvěly a muž pána Vanecha se objevil. Nejdřív jeho vak, pak hlava a nakonec zbytek těla. Scotti začal něco šeptat, Reglius však důrazně zatřásl hlavou a ukázal dolů. U paty stromu stál jeden z Khajiitů a zíral na zbytky ohniště.

Reglius se pracně snažil udržet na větvi rovnováhu, ale i při jeho síle to pro něj bylo jednou rukou stále obtížnější. Scotti ukázal na jeho vak a nastavil ruce. Zdálo se, že se Reglius jen s nechutí smíruje s myšlenkou, že by dal vak z rukou, nakonec ho však Scottimu hodil.

Ve vaku byla drobná, téměř neznatelná dírka, a když ho Scotti chytil, vypadla z něj zlatá mince. Zatímco padala, zvonivě se odrážela o skálu, a ten vysoký tichý zvuk Scottimu připadal jako ten nejhlasitější poplašný signál, jaký kdy slyšel.

Pak se velmi rychle stalo mnoho věcí.

Cathay-Raht u paty stromu vzhlédl a dlouze zaskučel. Ostatní Khajiiti se k němu sborově přidali, zatímco kočka pod stromem se skrčila a jedním skokem se vymrštila do nejnižších větví. Reglius ji spatřil, jak s neuvěřitelnou obratností zkracuje vzdálenost, která je dělila, a zpanikařil. Ještě než skočil, bylo Scottimu jasné, že spadne. A skutečně, úředník Reglius se nedokázal zachytit skály a jeho zoufalý výkřik uťal až dopad na zem, při němž si nepochybně zlomil vaz.

Krátce poté vyšlehl ze všech otvorů a trhlin živých zdí svatyně záblesk bílého ohně a jasný hlas bosmerské motlitby se změnil v cosi strašného, v cosi z jiného světa. Šplhající Cathay-Raht ztuhl a zíral.

Keirgo, vydechl. "Divoký Hon."

Zdálo se, že se otevřela brána do jiné reality. Z obrovitého dutého stromu se vyvalila záplava strašlivých příšer, ropuch s tykadly, hmyzu se strašlivými ostny a mocným krunýřem, sliznatých hadů a podivných stvoření připomínajících oblaka s tvářemi bohů. Zrůdy byly šílené zlobou. Za strašlivého řevu se vrhly na Khajiity stojící před svatyní a trhaly je na kusy jako slaměné panáky. Ostatní kočky vyrazily na úprk do džungle, táhly však přitom za sebou provazy, které si přinesly. Během několika sekund celá vesnice Vindisi vřela přízračnými zjeveními Divokého Honu.

Přes vytí, skučení a vrískání šílené hordy zaslechl Scotti křik skrývajících se Cyrodiilanů, již byli odhaleni a pohlceni. I Seveřan byl nalezen a sežrán, stejně tak i oba Bretonové. Čaroděj se zneviditelnal, jenže příšery se nespolehaly na zrak. Strom, na němž byl Cathay-Raht, se třásl a praštl, zmítán neskutečnými silami zuřícími pod ním. Scotti pohlédl na Khajiitovy oči plné hrůzy a hodil mu jednu z lián.

Když kočka skákala po liáně, zračila se v její tváři žalostná vděčnost. Jenže v tu chvíli Scotti liánu odtáhl a Khajiit neměl ani čas výraz změnit. Než dopadl na zem, ožral ho Divoký Hon až na kost.

Scottiho skok na další římsu byl nepoměrně úspěšnější. Odtamtud se vytáhl až na vrchol útesu, kde mohl sledovat chaos ve vesnici pod sebou. Masa Divokého Honu rostla a již se valila průsmykem ven z údolí za prchajícími Khajiity. A pak začalo skutečné šílenství.

Ve světle měsíce Scotti ze své skály konečně spatřil, k čemu Khajiiti přivázali svá lana. S bouřlivým hřměním se do průsmyku vevalila lavina kamení. Když se zvířený prach usadil, Scotti uviděl, že vstup do údolí je uzavřen. Bytosti Divokého Honu neměly jinou možnost než se vrhnout samy na sebe.

Scotti obrátil hlavu, neschopen dál hledět na tu kanibalskou podívanou. Čekala ho noční džungle, pavučina spletená z větví. Hodil si Regliův vak přes rameno a vyrazil.